

Una llengua espanyola?

Alguns es van sorprendre el passat dos de març quan Joan Tardà, durant el simulacre de ple d'investidura al Congrés de Madrid, a diferència d'alguns dels catalans que l'havien precedit —així com d'anteriors intervencions pròpies—, no va deixar anar ni un mot en català. A Catalunya Ràdio, Mònica Terribas va expressar diverses vegades la seva sorpresa pel fet que Tardà no utilitzés el català en el seu discurs, com per exemple havia fet ni més ni menys que Albert Rivera poc abans. Jo ho vaig trobar d'una coherència absoluta. Utilitzar el català a Madrid, davant d'un auditori hostil? Per què ho hauria d'haver fet?

Entenc que hom vulgui compartir la llengua pròpia amb els qui considera que caminen, de bracet, al seu costat. És normal, doncs, que els catalanoparlants que volen continuar formant part d'una Espanya històricament diversa i culturalment rica, vulguin que la seva llengua es reconegui com a espanyola i, per tant, és ben legítim que en reivindiquin l'ús davant dels seus col·legues diputats. I seria normal, també, que els diputats que no parlen català (una llengua que cal suposar que -com asseguren, quan els interessa—, consideren que enriqueix la cultura i la identitat espanyoles) reconeguessin el gest dels seus col·legues i s'esforcessin, fins i tot, a entendre'ls. Així, doncs, en una Espanya on tothom —o, si més no, la majoria— cregués que cal respectar la diversitat lingüística seria normal que cadascú pogués expressar-se en la llengua pròpia davant dels altres. En canvi, els intents d'intervenir en català al Congrés —sovint protagonitzats pel propi Tardà— han servit bàsicament per comprovar fins quan aguantava el president de la cambra abans de reprovar l'agosarat diputat que s'atrevia a desafiar i provocar la concurrència amb l'ús d'una llengua diferent de la «común».

Quin sentit té, a més, utilitzar el català a Madrid quan vols desconnectar-hi? Si a Madrid parlen castellà i tu saps parlar aquesta llengua, per què n'has d'utilitzar una altra? Això només té sentit si consideres que formeu part d'una mateixa nació, d'una entitat cultural diversa i, a la vegada, unida pels reconeixements mutus. En realitat, tant em sorprèn que els diputats del PSC o del PP català no reivindiquin l'ús del català en la seva feina, com que l'usin —o intentin fer-ho— els independentistes. Al capdavant, el fet que l'ús del català en una cambra que representa tots els espanyols sigui considerat una provocació demostra que molts espanyols —per més que vulguin mantenir vertebrada i unida la seva gran nació— ja han desconnectat fa temps de la cultura catalana i, com a molt, en toleren l'existència sempre que no surti de la més estricta intimitat dins la colònia del nord-oest peninsular.